

λίαι καὶ χοροεσπερίδες, δέκα τοῦλάχιστον τὸν χειμῶνα, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ αὐτῆς, ἐν ἣ κατεσκευάσθη καὶ σκηνή, συχνάζόμενοι οἰκογενειακῶς μέχρι ἀσφυξίας ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος. Τὸ συσσίτιον τοῦ φιλικῶς τμήματος τοῦ συλλόγου ἐλειτούργει ἐν τῷ ἰδρυθέντι ἐκ βάθρων ἐστιατορίῳ ἐν τῇ παρακειμένῃ αὐλῇ τῆς αὐτῆς σχολῆς σιτίζοντος καὶ ἐνδύοντος κατ' ἔτος περὶ τοὺς ἑκατὸν ἀπύρους μαθητὰς καὶ μαθητρίδας. Αἱ δὲ διαλέξεις ἐγίνοντο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ νηπιαγωγείου τῆς ἁγίας Μαρίνης ἐν τῷ προαυλεῖ τῆς φερωνύμου ἐκκλησίας. Ὁ Ὀρφεὺς ἦτο τὸ κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν συνοίκων Βουλγάρων, ὅθεν κατὰ τὸ ἀνθελληνικὸν κίνημα τὸ κατὰστημα αὐτοῦ ἐληλατήθη βανδαλικῶς καταστραφέντων ἢ ἀρπαγέντων πάντων τῶν μουσικῶν αὐτοῦ ὁργάνων, ἐπίπλων, σκευῶν, βιβλίων κτλ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν προόδον τοῦ καλοῦ τούτου συλλόγου, μοναδικοῦ ἀνά τὸ πανελλήνιον, συνέβαλε τὰ μέγιστα ὁ μόνιμος γενικὸς αὐτοῦ γραμματεὺς, ὅστις ἀφιέρου ὅλας τὰς διαθέσιμους του ὥρας εἰς αὐτόν, Κωνστ. Κλεοβούλης, τελειόφοιτος τῶν Ζαριφείων διδασκαλείων καὶ ὁ μέχρι τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτοῦ πρόεδρος ἱατρὸς Δημ. Δουλᾶς, Εὐγενεῖς δὲ δέσποιναι καὶ δεσποινίδες, μέλη τοῦ φιλεκαπαιδευτικοῦ συλλόγου Εὐρυδίκης, παρεῖχον ἐκ περιτροπῆς τὰς ὑπηρεσίας τῶν προφρόνως κατὰ τὰς ὥρας τοῦ συσσιτίου. Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις—ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνωτέρω μικρᾶς ἐκθέσεως περὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ φιλολογικοῦ τμήματος τοῦ ἔτους 1902—1903, δημοσιευθεῖσης τότε ἐν τῇ ἐπιχωρίῳ ἐφημερίδι Εἰδήσεσι τοῦ Αἴμου (21 Μαρτ. 1903)—τὰ τῆς δράσεως τοῦ Συλλόγου πρὸς μνήμην ἀνεξίτηλον τῶν ἐπιγινομένων.

Ἀρ. 49

Διαθήκη τοῦ οἰκονόμου Κωνσταντίνου ἱερέως Φιλιππουπολίτου καὶ τῆς πρεσβυτέρας αὐτοῦ¹⁾ ἀπὸ 1827

Διὰ τῆς παρούσης οἰκειοθελοῦς ἡμῶν διαθήκης διατιθέμεθα ἡμεῖς οἱ ὑπογεγραμμένοι ὅτε οἰκονόμος Κωνσταντίνος ἱερεὺς καὶ ἡ πρεσβυτέρα αὐτοῦ Ταῖσια Κωνσταντίνου Μουμιτζόγλου ὑμῖν τοῖς τέκνοις ἡμῶν τὸ πῶς μετὰ θάνατον ἡμῶν καὶ τῶν δύο θέλομεν ἵνα ποιήσητε, εἴ τις περιουσία ἡμῶν μένει. Ἐπειδὴ ὅμως ἐξ ὧν ἐχαρίσατο ἡμῖν ὁ πολυέλεος θεὸς ἐπιγείων ἀγαθῶν συνεκοπίσαμεν καὶ ἐπροικίσσαμεν τὰ τέκνα ἡμῶν τὰς τὴν Εὐγενίαν, Αἰκατερίνην, Ἑλένην καὶ Θεοφανώ, ὅσον ἐβοήθησεν ἡμῖν ὁ Κύριος, εἰς δὲ τὰ ἄρσена Σωτήριον, Ἀθανάσιον καὶ Νικόλαον διδόναι οὐκ ἔχομεν, ἀλλ' ὅτε Σωτήριος καὶ Ἀθανάσιος καὶ συνεβοήθησαν ἡμῖν ἐν πολλοῖς, διὰ τοῦτο παραγγέλλομεν πᾶσι τοῖς τέκνοις ἡμῶν, ἵνα τὸ ὁσπίτιον, ἐν ᾧ καθήμεθα, ὅπερ ἐστὶν ἐπ' ὀνόματι ἔτι τοῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου Μανουὴλ Μουμιτζόγλου, πατρὸς τῆς μητρὸς ὑμῶν Ταῖσίας Κωνσταντίνου Μουμιτζόγλου, λάβωσιν ἰδιαίτερον πατρῶον καὶ μητρῶον κληρὸν μόνον οἱ τρεῖς υἱοὶ ἡμῶν Σωτήριος, Ἀθανάσιος καὶ Νικόλαος ἀπὸ ἐνὸς τρίτου μεριδίου ἑκαστος μηδενὸς τῶν θηλέων τὸ παράπαν ἐνεχομένων ἢ ἀντιλεγόντων. Ἄν δὲ ὁ Ἀ-

Κ. Μουμιτζόγλου
Αποφασισθέν
Ἀρχιεπίσκοπος
Θεσσαλονίκης
Ἀποφασισθέν
Ἀποφασισθέν
1934-40
v. 93-94

1) Ἡ διαθήκη φέρεται καταγεγραμμένη ἰδιοχειρῶς ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου Κωνσταντίνου ἐν τῷ κώδικι τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως (1781—1845). Οὗτος λογιώτατος καὶ εὐσεβέστατος ὢν εἶναι ὁ πρῶτος τῆς Φιλιππουπόλεως ἱστοριογράφος τύποις ἐκδοὺς ἐν Βιέννῃ τῷ 1819 τὸ περὶ αὐτῆς ἐγχειρίδιον. Σελ. κώδ. ρα' (128).

θανάσιος μὴ δυνηθῇ ἐπανελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ ὅπερ ἀπευχόμεθα, τότε οἱ δύο ἀδελφοὶ Σωτήριος καὶ Νικόλαος, ἵνα προσφέρωσιν αὐτῷ πρὸς ὑπόμνησιν πατρῶαν καὶ μητρῶαν χίλια γρόσια περὶ τοῦ μεριδίου αὐτοῦ καὶ κατάσχουσιν αὐτοὶ οἱ δύο μόνοι τὸ ὀσπίτιον ἐξ ἡμισείας. Ὅση δὲ ἄλλη καθορισθῇ ἡ περιουσία ἡμῶν τῶν δύο (καθότι χρηματικὴν κατάστασιν γινώσκετε ὅτι δὲν ἔχομεν), ἐξαγαγόντες τὰ τῆς κηδείας ἡμῶν, ὅσα πράγματα μένωσιν, ἵνα ποιήσητε αὐτὰ εἰς ἑπτὰ μερίδια ἴσα καὶ λάβητε καὶ τὰ ἑπτὰ τέκνα ἡμῶν ἀφ' ἐνὸς μεριδίου ἐξ ἴσου. Οὕτω θέλομεν, ἵνα ποιήσητε περὶ ταύτης τῆς μικρᾶς ἡμῶν περιουσίας καὶ μὴ δι' αἰσχροκέρδειαν ἀθετήσητε τὴν ἐντολὴν ἡμῶν, ἵνα μὴ εἰς ἀράς πατρικὰς καὶ μητρικὰς ὑποπέσητε: «εὖχαι γὰρ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἰκῶν». Τοιγαροῦν καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμῶν πνοῇ εὐχόμεθα ὑμᾶς τὰ ἀγαπητὰ ἡμῶν τέκνα ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας, γαμβροὺς τε καὶ νύμφας καὶ ἐγγόνους: σὲ τὸν πρωτότοκον ἡμῶν υἱὸν Σωτήριον σὺν τῇ συζύγῳ σου Ζωῇ καὶ τέκνοις ὑμῶν, καὶ τὸν δευτέρον μὲν τῇ γενέσει, ἴσον δὲ τῷ φίλτρῳ υἱὸν ἡμῶν πολυπόθητον Ἀθανάσιον σὺν τῇ συζύγῳ σου Μαριώρᾳ καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ τοὺς γαμβροὺς μὲν τῇ κλήσει, υἱοὺς δὲ ἀγαπητοὺς τῇ σχέσει, τὸν τε Γεώργιον Δημητρίου σὺν τῇ συζύγῳ σου καὶ θυγατρὶ ἡμῶν πολυπαθεὶ Εὐγενίᾳ καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ τὸν Χ' Δημήτριον Πέτρου σὺν τῇ συζύγῳ σου καὶ τῇ θυγατρὶ ἡμῶν Αἰκατερίνῃ καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν καὶ τὸν Βασίλειον Θωμᾶ σὺν τῇ συζύγῳ σου καὶ θυγατρὶ ἡμῶν Ἑλένῃ καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν καὶ τὸν Χ' Γεωργίον Χ' Ἰωάννου σὺν τῇ συζύγῳ σου καὶ θυγατρὶ ἡμῶν Θεοφανοῖ καὶ τέκνῳ ὑμῶν, καὶ τὸν ἔσχατον μὲν τῇ τάξει, οὐκ ἐλάττωνα δ' ἐν τῷ φίλτρῳ καὶ τῇ στοργῇ, υἱὸν τοῦ γήρως ἡμῶν Νικόλαον, καὶ καθικετεύομεν αὐτὸν τὸν τρισυπόστατον θεόν, τὴν Παναγίαν καὶ ὁμοούσιον Τριάδα, (ἣν ἀπὸ προγόνων λατρεύομεν κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας καὶ παραγγέλλομεν ἡμῖν, ἵνα τὰ αὐτὰ φρονοῦντες φυλάξῃτε τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν στερεὰν μέχρι τέλους), ἵνα διαφυλάξῃ ὑμᾶς ἀπὸ πάσης συμφορᾶς καὶ δυστυχίας καὶ ταλαιπωρίας καὶ ἐκ τῶν ἀκενώτων αὐτοῦ θυσανῶν καταπέμψῃ ὑμῖν δαψιλῶς πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἀγαθὰ προστιθεὶς ὑμῖν τὰ ἐλέη αὐτοῦ, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀφθόνως τούτων ἀπολαύοντες ἀφθόνως μεταδιδώτε καὶ τοῖς χρεῖαν ἔχουσι, καὶ τέλος ἀξιόσῃ πάντας ἡμᾶς τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας διὰ μετανοίας καὶ ἀπολαύσεως, ὅπως συγχωρεῦντες ψάλλωμεν εἰς δόξαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τό: «εἰδὸς ἡμεῖς καὶ τὰ παιδιά, ἅπερ ὁ Θεὸς ἡμῖν ἐδωρήσατο». Τὰ τῆς κηδείας ἡμῶν καὶ μνημόσυνα πλὴν τῶν λειτουργιῶν τὰ λοιπὰ μετὰ λιτότητος γενέσθω ὥς περιττὰ: ἀγάπην ἔχοιτε μετ' ἀλλήλων ὥς ἀδελφοί, ἵνα καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ ἡ ἡμετέρα εὐχὴ εἴῃ μεθ' ὑμῶν. Ἐρρωσθε ἅπαντες καὶ ὑγιαίνετε ἐν Κυρίῳ, ἀμήν. Ἐν Φιλιππουπόλει αὐακς, Δεκεμβρίου ις'.

Ὁ οἰκονόμος Κωνσταντῖνος ἱερεὺς (τόπος σφραγίδος αὐτοῦ)
καὶ γὰρ ἡ πρεσβυτέρα αὐτοῦ Ταῖσία Κωνσταντίνου Μανμηζόγλου βεβαιοῖ (τ.σφρ.)